

Foto: Alex Tran

GYMNASIEREFORM. Det skal være slut med pjæk i gymnasieskolen, og der skal indføres 100 procents deltagelsespligt i fremtidens gymnasium

Af Gitte Lillfeldt Bech, (V) uddannelsesordfører og medlem af Folketinget

Deltagerpligt på fremtidens gymnasium

Det er vigtigt at slå fast, at der ikke er tale om mødepligt, men deltagerpligt. Forskellen er, at der skal være plads til nye undervisningsformer, hvor eleverne ikke nødvendigvis er fysisk tilstede i klasseværelserne.

Jeg lægger samtidig stor vægt på, at der skal være plads til at tage lokale hensyn og hensyn til den enkelte elev. Derfor skal det være den enkelte rektor og skolens pædagogiske ledelse, som fastlægger planerne for, hvordan man håndterer fravær og sanktioner.

Desuden vil jeg sikre rektorerne beføjelser til at nægte elever oprykning til næste klassetrin. Rektor skal dog hver gang være forpligtet til at foretage en konkret vurdering af den enkelte elev.

I dag kan en elev med et karaktergennemsnit under dumpegrænsen selv rykke sig op til næste klassetrin, og oftest ender det med enten ubrugelig eller dumpet studentereksamen. Det er at gøre eleven en bjørnetjeneste, for en dårlig studentereksamen fører normalt ikke til hverken job eller videreuddannelse. I stedet er det vigtigt, at rektor og elev sammen vurderer, om ikke en anden ungdomsuddannelse tjener elevens interesser bedre. □

Aftalen om den kommunale økonomi for 2004 – En klassisk MAD-situation

De bedste magtmidler er dem, man aldrig får brug for at anvende.

Denne erkendelse ligger dybt forankret i politik, nationalt, regionalt og lokalt såvel som internationalt.

Det er eksempelvis almindeligt at tilskrive den atomare oprustning – den såkaldte MAD-situation – en vigtig betydning for, at der ikke udbrød væbnet konflikt mellem Øst og Vest under den kolde krig.

At regeringen også foretrækker ikke at anvende magtmidlerne i forhold til amter og kommuner, ses bl.a. ved, at den såkaldte sanktionslov, som blev vedtaget den 6. februar 2003, alene gælder amterne og ikke kommunerne, der overholdt aftalen for 2003.

Indenrigs- og sundhedsministeren har dog klart sagt, at loven om nødvendigt ville blive udvidet til også at omfatte kommunerne.

Regeringen har med sanktionsloven øjensynligt styrket sin position inden forhandlingerne om de økonomiske aftaler, som gennem årtier har været karakteriseret ved en mådeholden overholdelse.

Men måske rammes regeringen af et andet af den internationale politikens fænomener: forsvarsdilemmaet, som er den simple erkendelse, at sikkerhed for et land er lig med usikkerhed for et andet land.

Øget oprustning for at styrke forsvaret for et land skaber usikkerhed for potentielle modstandere, som så også opruster, og et rustningskapløb er sat i gang. Kommuner og amter kan ikke reagere på regeringens oprustning med modtrusler, men de kan til gengæld komme med ét ultimativt krav: kun at indgå aftaler, som de med sikkerhed ved kan overholdes – og sige nej tak, hvis aftalens overholdelse er tvivlsom.

Et fravær af en aftale er et større problem for regeringen, end for amter og kommuner, fordi det flytter de ubehagelige beslutninger om besparelser, effektiviseringer o.s.v. tilbage på regeringens bord, da den bliver tvunget til at vedtage en lov, som pålægger amter og kommuner bestemte økonomiske rammer. En sådan lov vil blive endnu et tungt symbolsk argument i slagsmålet om, hvorvidt besparelser, sygehuslukninger m.m. skyldes regeringen, skattestoppet o.s.v., eller om det skyldes amter og kommuner selv. Og sådanne argumenter – ofte fra gode venstreborgmestre – er nok næppe det, regeringen vil samle på her, hvor valgperiodens midte nærmer sig og det snart går ned ad bakke mod næste folketingsvalg. □